

«Ζούμε σε μια παγκόσμια οικονομία που δε χαρακτηρίζεται μόνο από το ελεύθερο εμπόριο αγαθών και υπηρεσιών, αλλά ακόμη περισσότερο από την ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων. Τα επιτόκια, τα συναλλάγματα και οι τιμές των μετοχών διαφόρων χωρών σχετίζονται στενά και οι παγκόσμιες χρηματοπιστωτικές αγορές ασκούν τρομερή επιρροή στις οικονομικές συνθήκες. Με δεδομένο τον αποφασιστικό ρόλο που παίζει το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο στην τύχη των μεμονωμένων χωρών, δεν είναι λάθος να μιλούμε για ένα παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα...

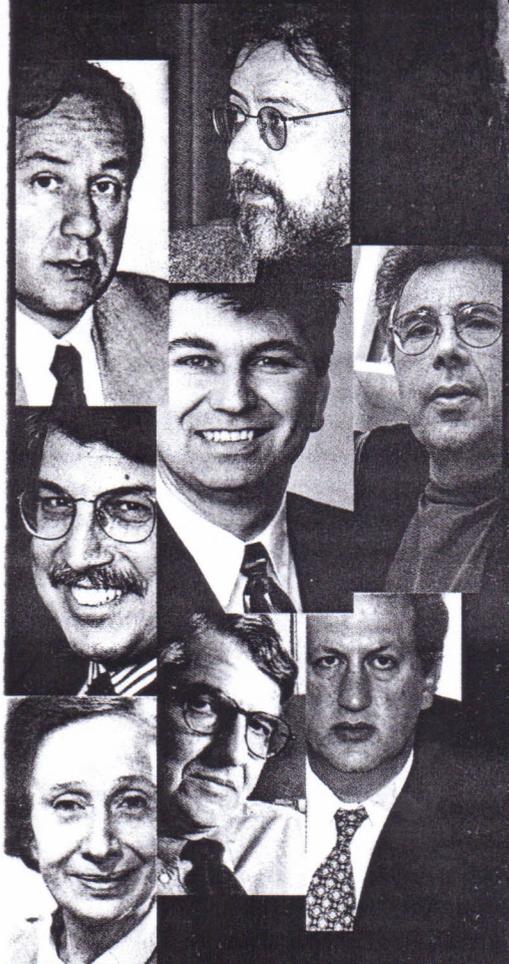
ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Όσο το σύστημα κυκλοφορίας του κεφαλαίου είναι ακμαίο, συντρίβει τις περισσότερες άλλες επιρροές...

Όμως το σύστημα είναι βαθιά ελαττωματικό. Όσο ο καπιταλισμός παραμένει θριαμβευτής, το κυνηγητό του χρήματος επισκιάζει όλες τις άλλες κοινωνικές αντιλήψεις. Οι οικονομικές και πολιτικές διευθετήσεις δε βρίσκουν κατάλληλες συνθήκες. Η ανάπτυξη μιας παγκόσμιας οικονομίας δε συνταιριάστηκε με την ανάπτυξη μιας παγκόσμιας κοινωνίας. Η βασική μονάδα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής παραμένει το έθνος-κράτος. Η σχέση μεταξύ κέντρου και περιφέρειας είναι επίσης εξαιρετικά άνιση. Εάν και όταν κλονιστεί η παγκόσμια οικονομία, υπάρχει ο κίνδυνος οι πολιτικές πιέσεις να την κομματιάσουν...

Αυτό που προβλέπω είναι η επικείμενη αποσύνθεση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος...»

Από το βιβλίο του George Soros
«Η κρίση του παγκοσμίου Καπιταλισμού. Η ανοιχτή κοινωνία σε κίνδυνο»
(Εκδόσεις ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ- Α.Α. ΛΙΒΑΝΗ)

L.: Ποιος είναι ο ρόλος της λογοτεχνίας στην εποχή της παγκοσμιοποίησης;

«Η λογοτεχνία από την ίδια της τη φύση είναι αυτογνωσιακή και αντιστασιακή. Η ποίηση είναι πράξη αντίστασης και ως είναι ποίηση υπαρξιακή ή μεταφυσική. Και σίγουρα η λογοτεχνία είναι οικουμενική. Ο καθένας συμμετέχει με τον δικό του, ξεχωριστό τρόπο στο δράμα της ιστορίας, αυτό που παίζεται ερήμην μας στην παγκόσμια σκηνή. Είτε το θέλουμε είτε όχι το βιώνουμε, είμαστε μάρτυρες των δρώμενων, με τη δική του ξεχωριστή αντίληψη και ευαισθησία ο καθένας.

Και από τη στιγμή που το παγκόσμιο αυτό παιζόμενο δράμα γίνεται προσωπικό μας, συγκινησιακά και υπαρξιακά συμμετέχουμε στο παιχνίδι μιας ανώτερης εξουσίας, τεχνολογικής, πολιτικής των μεγάλων χωρών, οικονομικής, μιας εξουσίας που τείνει να εξοντώσει την προσωπική ζωή του ατόμου, αλλά και την προσωπική μνήμη του μικρού τόπου, τη φυσιογνωμία του».

Μαρία Λαμπαδαρίδου - Πόθου, Συγγραφέας.

Αφομοίωση; Όχι ευχαριστώ!

L.: Πολίτες του κόσμου και πολίτες του κάθε τόπου. Πώς επιτυγχάνεται η ισορροπία ανάμεσα στα δύο;

«Είμαστε πολίτες του κόσμου, όμως πρωτίστως είμαστε πολίτες του τόπου μας, της γης μας. Τη γη την φέρουμε στο κύτταρό μας, μαζί με τον πολιτισμό μας και τους αιώνες που άφησαν το χάραγμά τους στο αρχέγονο στοιχείο της ψυχής.

Αυτά δεν μεταποιούνται ούτε με εξαγγελίες, ούτε με εξουσίες. Και αν ακόμη αφανίσουν έναν τόπο, οι μνήμες οι αρχέγονες θα πλανιούνται εκεί, στοιχειώνοντας το χρόνο. Μόνο η λήθη θα μπορούσε να συμβάλει στο έργο μιας παγκοσμιοποίησης ισοπεδωτικής. Η λήθη και η αλλοτριωμένη προσωπικότητα.

Όσο πιο βαθιές είναι οι ρίζες που έχει κανείς στον τόπο του τόσο πιο παγκόσμιο είναι το έργο του.»

L.: Θα μπορούσε να υποθέσει κανείς πως δεν πιστεύετε στην παγκοσμιοποίηση;

«Στην παγκοσμιοποίηση πιστεύω μόνο εφόσον θα μπορούσε να υπάρξει σαν μία υπερπρόσωπη δύναμη, πολυπολιτισμική, έτσι που να μην αφανιστούν οι πολιτισμοί των μικρών λαών και να μην αφομοιωθούν από τις χώρες της τεχνολογικής υπερδύναμης.

Γιατί ένας πολιτισμός δεν μετριέται επίπεδα στο μήκος της χώρας, αλλά στο βάθος των χιλιετιών του. Και εννώ το δικό μας μεγάλο πολιτισμό. Σίγουρα ο σύγχρονος συγγραφέας με όλες αυτές τις τρομακτικές τεχνολογικές και οικονομικές εισβολές βρίσκεται στην πιο ακραία αγωνία του: Να κρατήσει αναλλοίωτη την πολιτισμική του ταυτότητα. Η παγκοσμιοποίηση να ξεκινάει από τον μέσα κόσμο της ψυχής, εκεί που στην ουσία πραγματοποιείται ο έξω κόσμος.

Εκεί όπου οι αναλογίες παίρνουν μια άλλη έννοια. Γιατί, για να θυμηθούμε και τον Ελύτη «δεν είναι πάντα πιο μικρό το σπίτι από το βουνό, δεν είναι πάντα πιο μεγάλος από το λουλούδι ο άνθρωπος.» ■